

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sidney Sheldon
THE STARS SHINE DOWN

Copyright © 1992 by The Sidney Sheldon Family Limited Partnership
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00765-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Sidni Šeldon

SJAJ ZVEZDA

Preveo Srđan Krstić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

*Ova knjiga posvećena je
Mortonu Janklovu
Čoveku svih godišnjih doba*

Zvezde sijaju na nas
I dok živimo gledaju
Naše male živote
I plaču za nas.

Monet Nodlehs

KNJIGA PRVA

Prvo poglavlje

Četvrtak, 10. septembar 1992.

20.00

Boing 727 izgubio se u moru kumulusa koji su ga bacali naokolo poput džinovskog srebrnog pera. Preko zvučnika se začuo zabrinut glas pilota.

„Da li ste vezali pojas, gospođice Kameron?“

Nije bilo odgovora.

„Gospođice Kameron... gospođice Kameron?“

Trgla se iz duboke zamišljenosti. „Da.“

Misli su joj odlutale u srećnija vremena, na srećnija mesta.

„Jeste li dobro? Uskoro bi trebalo da izađemo iz ove oluje.“

„Dobro sam, Rodžere.“

Možda ćemo imati sreće i srušićemo se, pomislila je Lara Kameron. Bio bi to odgovarajući kraj. Negde, nekako, sve je pošlo naopako. To su sudaje, pomislila je Lara. Ne možeš da se boriš protiv njih, protiv sudbine. U poslednjih godinu dana njen život je naglo izmakao kontroli.

Pretila joj je opasnost da sve izgubi. Bar više ništa ne može da pođe naopako, pomislila je cinično. Više ničega i nema.

Vrata pilotske kabine su se otvorila a pilot je ušao u deo za putnike. Na trenutak je zastao, diveći se svojoj putnici. Bila je to lepa žena, sjajne, crne kose podignute u punđu, besprekornog tena i inteligentnih sivih očiju. Pre-svukla se nakon što su poleteli iz Rina i sad je nosila belu skasi dekoltiranu večernju haljinu, koja je naglašavala njenu vitku, zavodljivu figuru. Oko vrata

joj je visila ogrlica od dijamanta i rubina. *Kako joj samo uspeva da izgleda tako smireno dok se svet oko nje ruši?*, pitao se. Novine su je bespoštedno napadale tokom čitavog prošlog meseca.

„Da li je telefon proradio, Rodžere?“

„Nažalost nije, gospođice Kameron. Imamo smetnje zbog oluje. Stići ćemo na *La Gvardiju* sat vremena kasnije. Žao mi je.“

Zakasniću na sopstvenu rođendansku proslavu, pomislila je Lara. *Svi će već biti tamo. Dvesta gostiju, uključujući potpredsednika Sjedinjenih Američkih Država, guvernera Njujorka, gradonačelnika, holivudske zvezde, poznate sportiste i finansijere iz nekoliko zemalja*. Lično je odobrila popis zvanica.

U mislima je videla Veliku plesnu dvoranu u hotelu *Kameron Plaza*, gde se održavala zabava. Sa plafona vise *bakara* kristalni lusteri i prizme svetlosti blistaju dijamantnim sjajem. Za dvadeset stolova ima mesta za dvesta gostiju. Najfiniji ubrusi, porcelan, srebrnina i kristalne čaše ukrašavaju svako mesto, a u središtu svakog stola nalazi se cvetni aranžman od belih orhideja i frezija.

Barsko osoblje smešteno je napolju, na oba kraja velike sale za goste. U sredini dvorane nalazi se dugački sto za posluž enje sa skulpturom labuda načinjenom od leda, oko nje *beluga* kavijar, gravlaks, jastog i škampi, a flaše šampanjca hlade se u posudama s ledom. Desetospratna rođendanska torta čeka u kuhinji. Kelneri, poslužitelji i ljudi iz obezbeđenja već su na svojim mestima.

U velikoj dvorani orkestar čeka na podijumu, spreman da natera goste da igraju cele noći, slaveći njen četrdeseti rođendan. Sve je spremno.

Večera će biti posebna. Ona je sama sastavila jelovnik. Za početak *foa gra*, a zatim krem supa od pečuraka pod nežnom koricom, *džon dori* fileti, a kao glavno jelo jagnjetina s ruzmarinom, krompiri spremljeni na francuski način s francuskim pasuljem i *mesklan* salata s uljem od lešnika. Iza toga idu sir i grožđe, a zatim rođendanska torta i kafa.

Biće to spektakularna zabava. Ona će podići glavu i gledaće goste u oči kao da je sve u najboljem redu. Ona je Lara Kameron.

Privatni avion je konačno sleteo na *La Gvardiju* sa sat i po zakašnjenja.

Lara se okrenula pilotu. „Već noćas se vraćamo u Rino, Rodžere.“

„Biću ovde, gospođice Kameron.“

Njena limuzina s vozačem čekala je kod izlazne rampe.

„Počeo sam da se brinem za vas, gospođice Kameron.“

„Uleteli smo u nevreme, Makse. Moram da stignem do *Plaze* što pre.“

„Razumeo sam, gospođice.“

Lara je pružila ruku ka telefonu u automobilu i okrenula broj Džerija Taunsenda. On je organizovao proslavu. Lara je želela da se uveri da su se dobro

pobrinuli za njene goste. Nije bilo odgovora. *Verovatno je u plesnoj dvorani*, pomislila je Lara.

„Požuri, Makse.“

„Da, gospođice Kameron.“

Pogled na veliki hotel *Kameron Plazu* uvek je u Lari proizvodio osećanje zadovoljstva onim što je stvorila, međutim, ove večeri je bila u prevelikoj žurbi da bi o tome razmišljala. Svi je verovatno čekaju u Velikoj plesnoj dvorani.

Prošla je kroz pokretna vrata i požurila kroz veliko, spektakularno predvorje hotela. Karlos, zamenik upravnika hotela, primetio je da je ušla i potrčao je ka njoj.

„Gospođice Kameron...“

„Kasnije“, rekla je Lara. Nastavila je da korača. Došla je do vrata Velike dvorane i zastala ispred njih da duboko udahne. *Spremna sam da se suočim s njima*, pomislila je Lara. Otvorila je vrata, sa smeškom na licu, i zastala zapanjena. Prostorija je bila u potpunom mraku. Da li to spremaju neko iznenađenje za nju? Pružila je ruku ka prekidaču pored vrata i upalila svetlo. Dvoranu je preplavila bleštava svetlost. Nije bilo nikoga. Ni žive duše. Lara je stajala, zaprepašćena.

Šta je moglo da se dogodi sa dvesta gostiju? Na pozivnicama je pisalo osam sati. Sada je gotovo deset. Tolika gomila ljudi nije mogla da nestane bez traga. Jezivo! Pogledom je prešla ogromnu plesnu dvoranu i zadrhtala. Prošle godine je na njenoj rođendanskoj proslavi ta ista soba bila puna njenih prijatelja, ispunjena muzikom i smehom. Tog dana se veoma dobro seća...

Drugo poglavlje

Godinu dana ranije, dnevni raspored Lare Kameron izgledao je ovako.

10. septembar 1991.

- 5.00 Vežbanje s trenerom
- 7.00 Nastup u emisiji *Dobro jutro, Ameriko*
- 7.45 Sastanak s japanskim bankarima
- 9.30 Džeri Taunsend
- 10.30 Izvršni odbor za planiranje
- 11.00 Faksovi, interkontinentalni pozivi, pošta
- 11.30 Sastanak građevinskog odbora
- 12.30 Sastanak sa *S&L*
- 13.00 Ručak – Intervju za časopis *Forčun* – Hju Tompson
- 14.30 Metropolitiski savez bankara
- 16.00 Komisija za gradsko planiranje
- 17.00 Sastanak s gradonačelnicom – Grejsi Menšen
- 18.15 Sastanak s arhitektima
- 18.30 Odbor za stanovanje
- 19.30 Koktel s ulagačima iz Dalasa
- 20.00 Rođendanska zabava u Velikoj dvorani *Kameron Plaze*

Kada je stigao Ken, njen trener, već je bila u sportskoj odeći i poprilično nestrpljiva.

„Kasniš.“

„Oprostite, gospođice Kameron. Sat nije zvonio i...“

„Danas imam mnogo posla. Hajde da počnemo.“

Polu sata su radili vežbe istezanja, a zatim su prešli na energetske aerobik.

Sjaj zvezda

Ima telo dvadesetogodišnjakinje, pomislio je Ken. *Baš bih voleo da je odvedem u krevet.* Svakog jutra je uživao dolazeći ovamo, gde je mogao da je gleda i da bude u njenoj blizini. Ljudi su ga stalno pitali kakva je Lara Kameron. Odgovorio bi: „Čista desetka!“

Lara je bez teškoća prošla kroz iscrpljujuću rutinu, međutim, razmišljala je o drugim stvarima.

Kada se trening konačno završio, Ken je rekao: „Gledaću vas u *Dobro jutro, Ameriko.*“

„Molim?“ Na trenutak je na to bila potpuno zaboravila. Razmišljala je o sastanku s japanskim bankarima.

„Vidimo se sutra, gospođice Kameron.“

„Nemoj opet da zakasniš.“

Lara se istuširala i presvukla, a zatim je sama doručkovala na krovnoj terasi. Doručak se sastojao od grejpfruta, žitnih pahuljica i zelenog čaja. Nakon doručka je otišla u svoju radnu sobu.

Nazvala je sekretaricu. „Obaviću neke interkontinentalne pozive iz kancelarije“, rekla je Lara. „U sedam moram da budem u ABC-ovom studiju. Neka Maks doveze auto.“

Prilog na *Dobro jutro, Ameriko* je dobro prošao. Džoun Landen je vodila intervju i bila je uljudna, kao i obično.

„Kad ste prošli put gostovali u našoj emisiji“, rekla je Džoun Landen, „pripremali ste zemljište za najvišu zgradu na svetu. To je bilo pre gotovo četiri godine.“

Lara je klimnula glavom. „Tako je. *Kameron tauers* biće dovršen sledeće godine.“

„Kakav je osećaj biti na vašem položaju? Postigli ste toliko neverovatnih stvari, a još uvek ste tako mladi i lepi. Uzor ste mnogim ženama.“

„Stvarno mi laskate“, nasmejala se Lara. „Nemam vremena da razmišljam o sebi kao o uzoru. Suviše sam zaposlena.“

„Vi ste među najuspešnijim ljudima u građevinskom preduzetništvu, poslu koji se obično smatra muškim područjem. Kako radite? Kako, na primer, odlučujete gde ćete da podignete neku zgradu?“

„Ja ne biram mesto“, rekla je Lara. „Mesto izabere mene. Ponekad, dok vozim, prođem pored praznog placa – ali to nije ono što ja vidim. Vidim lepu poslovnu ili stambenu zgradu s ljudima koji dobro žive, u prijatnom okruženju. Sanjam.“

„I ostvarujete svoje snove. Vraćamo se nakon reklama.“

Japanski bankari su bili najavljeni za 7.45. Doleteli su iz Tokija veče pre toga, a Lara je ugovorila sastanak u ranim jutarnjim satima, računajući da će još uvek biti umorni od dvanaestosatnog leta. Kada su se oni usprotivili, Lara im je odgovorila: „Žao mi je, gospodo, ali bojim se da je to jedino vreme koje mogu da odvojim za vas. Odmah posle našeg sastanka putujem u Južnu Ameriku.“

Nevoljno su se složili. Bilo ih je četvorica, sićušni i ugladeni, umova oštrih poput samurajskih mačeva. Prethodnih decenija finansijska zajednica je opasno potcenjivala Japance. Više niko nije pravio takve greške.

Sastanak je održan u *Kameron centru* u Šestoj aveniji. Japanci su došli da ulože sto miliona dolara u Larin novi hotelski kompleks. Uveli su ih u veliku konferencijsku dvoranu. Svaki od njih je doneo i poklon. Lara im se zahvalila i zauzvrat uručila poklone svakom gostu. Ranije je napomenula sekretarici da pokloni moraju da budu umotani u jednostavni smeđi ili sivi papir. Bela boja je za Japance simbol smrti, a šareni papir smatraju neukusnim.

Larina pomoćnica Triša je donela čaj za Japance i kafu za Laru. Japanci bi radije popili kafu, ali bili su suviše uljudni da to i spomenu. Kad su popili čaj, Lara se pobrinula da im se šoljice ponovo napune.

Hauard Keler, Larin pomoćnik, ušao je u sobu. Imao je pedesetak godina, bio je bled i mršav, svetlosmeđe kose, obučen u izgužvano odelo. Izgledao je kao da je upravo ustao iz kreveta. Lara ga je predstavila. Keler je razdelio primerke investicionog predloga.

„Kao što vidite, gospodo“, rekla je Lara, „već imamo prvi ugovor o hipoteci. U kompleksu će biti sedamsto dvadeset soba, približno tri hiljade kvadratnih metara prostora za sastanke i garaža za hiljadu automobila...“

Larin glas je bio pun energije. Japanski bankari su proučavali investicioni predlog, trudeći se da ostanu budni.

Sastanak je bio gotov za manje od dva sata i bio je potpuni uspeh. Lara je odavno naučila da je lakše zaključiti posao vredan sto miliona dolara nego pozajmiti pedeset hiljada dolara.

Čim je japanska delegacija otišla, Lara je održala sastanak s Džerijem Taunsendom. Taj visoki, hiperproduktivni čovek je radio u Holivudu i bio je zadužen za odnose s javnošću, a sada je radio isti posao za *Kameron enterprajzis*.

„Intervju u *Dobro jutro, Ameriko* je bio sjajan. Dobio sam gomilu poziva posle tvog gostovanja.“

„Šta je sa *Forbsom*?“

„Sve je sređeno. *Pipl* će objaviti tvoju sliku na naslovnoj strani sledeće nedelje. Jesi li videla članak o sebi u *Njujorkeru*? Zar nije sjajan?“

Sjaj zvezda

Lara je prišla stolu „Nije loše.“

„Intervju za *Forčun* zakazan je za danas posle podne.“

„Promenila sam dogovor.“

Izgledao je iznenađeno. „Zašto?“

„Pozvaću njihovog novinara ovde na ručak.“

„Da ga malo smekšaš?“

Lara je pritisla dugme interfona. „Uđite, Ketii.“

Začuo se bezličan glas: „Da, gospođice Kameron.“

Lara Kameron je podigla pogled. „To je sve, Džeri.“

„Želim da se ti i tvoje osoblje koncentrišete na *Kameron tauers*.“

„To već i činimo...“

„Treba učiniti više. Želim da o tome pišu sve novine. Zaboga, to će biti najviša zgrada na svetu. *Na svetu!* Želim da ljudi govore o tome. Kada je otvorimo, hoću da me mole da se usele u te stanove i prodavnice.“

Džeri Taunsend je ustao. „U redu.“

Keti, Larina izvršna sekretarica, ušla je u kancelariju. Bila je to privlačna, uredno obučena crnkinja, u ranim tridesetim godinama.

„Jesi li saznala koje mu je omiljeno jelo?“

„Gurman je. Voli francusku kuhinju. Nazvala sam Le Sirk i zamolila Siriju da pripremi ručak za dvoje, ovde u dva sata po podne.“

„Dobro. Ješćemo u mojoj privatnoj trpezariji.“

„Znate li koliko će dugo trajati intervju? U dva i trideset morate u grad na sastanak s bankarima iz Metropolitena.“

„Pomerite sastanak, neka bude u tri sata i recite im da dođu ovde.“

Keti je to zabeležila. „Želite li da vam pročitam poruke koje ste dobili?“

„Samo napred.“

„Dečja fondacija želi da budete njihov počasni gost dvadeset osmoga.“

„Ne. Recite im da sam počašćena i pošaljite im ček.“

„Vaš sastanak je zakazan u Tulsu za četvrtak u...“

„Otkazite.“

„Pozvani ste na ručak sledećeg petka u Udruženje žena Menhetna.“

„Ne. Ako traže novac, pošaljite im ček.“

„Ljudi iz Fondacije za opismenjavanje žele da razgovaraju s vama na ručku četvrtog.“

„Proverite da li imam vremena.“

„Pozvani ste kao počasna gošća na prikupljanje sredstava za mišićnu distrofiju, ali toga dana bićete u San Francisku.“

„Pošaljite im ček.“

„Bračni par Srb priređuje večeru i zabavu sledeće subote.“

„Pokušaću da dođem“, rekla je Lara. Kristijan i Debora Srb su bili zabavni, dobri prijatelji i uživala je u njihovom društvu.

„Keti, imam li ja dvojnika?“

„Molim?“

„Dobro me pogledaj.“

Keti ju je pogledala. „Ne, gospođice Kameron, postojite samo vi, jedna jedina.“

„Tako je. Ja sam samo jedna. Kako možeš da očekuješ od mene da se nađem s bankarima iz Metropolitena u dva i trideset, s Komisijom za gradsko planiranje u četiri, s gradonačelnikom u pet, s arhitektama u šest i petnaest, s Odborom za stanovanje u šest i trideset, da budem na koktelu u sedam i trideset, i na svojoj rođendanskoj večeri u osam? Kad mi sledeći put budeš sastavljala raspored, pokušaj da upotrebiš i mozak.“

„Oprostite. Hteli ste da...“

„Htela sam da misliš. Ne želim da me okružuju glupi ljudi. Pomeri sastanak s arhitektama i Odbor za stanovanje.“

„U redu“, rekla je Keti ukočeno.

„Kako ti je dete?“

Pitanje je iznenadilo sekretaricu. „Dejvid? On je... dobro je.“

„Sigurno je porastao.“

„Uskoro će napuniti dve godine.“

„Jeste li razmišljali u koju školu ćete da ga upišete?“

„Još uvek nismo. Prerano je da...“

„Grešite. Ako želite da upišete dete u pristojnu školu u Njujorku, morate da počnete s tim još pre nego što se ono rodi.“

Lara je zapisala nešto u svoj blok. „Poznajem direktora u Daltonu. Pobriću se da upiše Dejvida.“

„Ja... hvala vam.“

Lara nije podigla pogled. „To je sve.“

„Da, gospođo.“ Keti je izašla iz kancelarije ne znajući da li treba da voli ili mrzi svoju šeficu. Kad je Keti počela da radi za *Kameron enterprajzis*, upozorili su je na Laru Kameron. „Čelična Leptirica je opasna kučka“, rekli su joj. „Njene sekretarice ne mere trajanje svog zaposlenja kalendarom, koriste se štopericom. Živu će da te pojede.“

Keti se setila svog prvog razgovora s Larom Kameron. Videla je njene slike u nekoliko časopisa, ali uživo je izgledala mnogo bolje. Bila je to lepa žena od koje zastaje dah.

Sjaj zvezda

Lara Kameron je čitala Ketinu poslovnu biografiju. Podigla je pogled i rekla: „Sedite, Keti.“ Glas joj je bio dubok i zvučan. Zračila je neverovatnom energijom.

„Ovo je sjajna biografija.“

„Hvala.“

„Koliko toga je istinito?“

„Molim?“

„Većina dobrih poslovnih biografija je izmišljena. Jeste li dobri u svom poslu?“

„Veoma sam dobra u svom poslu, gospođice Kameron.“

„Dve moje sekretarice su dale otkaz. Ovaj posao je prilično naporan. Možete li da izdržite pritisak?“

„Mislim da mogu.“

„Nije važno šta mislite. Možete li da izdržite pritisak ili ne možete?“

U tom trenutku Keti više nije bila sigurna da li želi taj posao.

„Da, mogu.“

„Dobro. Imaćete probni rok od nedelju dana. Morate da potpišete ugovor da ni u kakvoj prilici nećete raspravljati o meni ili o svom poslu u *Kameron enterprajzisu*. Nikakvi intervjui, nikakve knjige, ništa slično. Sve što se ovde događa strogo je poverljivo.“

„Razumem.“

„Izvršno.“

Tako je to počelo pre pet godina. Tokom tog razdoblja Keti je svoju šeficu volela, mrzela, divila joj se i prezirala je. Na početku je Ketin suprug upitao svoju ženu: „Kakva je legenda?“

Bilo je to teško pitanje. „Vrlo je složena osoba“, rekla je Keti. „Vrlo je lepa. Radi više nego iko koga poznajem. Samo bog zna kada spava. Perfekcionista je i nabija komplekse svima oko sebe. Na svoj način, ona je genije. Zna da bude sitničava i osvetoljubiva, ali i neverovatno velikodušna.“

Njen suprug se nasmešio. „Drugim rečima, žena je.“

Keti ga je pogledala i rekla ozbiljno: „Ne znam šta je. Ponekad me plaši.“

„Hajde, draga, sigurno preteruješ.“

„Ne. Sigurna sam da bi mogla da ubije onoga ko joj stane na put.“

Kada je Lara obavila telefonske pozive, interfonom je pozvala Čarlija Hantera, ambicioznog mladog čoveka zaduženog za računovodstvo. „Dođite kod mene, Čarli.“

„Da, gospođice Kameron.“

Minut kasnije on je ušao u njenu kancelariju.

Sidni Šeldon

„Izvolite, gospođice Kameron?“

„Pročitala sam jutros intervju koji ste dali za *Njujork tajms*“, rekla je Lara. Razvedrio se. „Još ga nisam pročitao. Kakav je?“

„Govorili ste o *Kameron enterprajzisu* i o nekim problemima koje imamo.“ Namrštio se. „Pa, znate, novinar je po svoj prilici pogrešno naveo neke moje...“

„Otpušteni ste.“

„Kako? Zašto? Ja...“

„Kada sam vas zaposlila, potpisali ste ugovor da nećete davati nikakve intervjuje. Želim da još danas odete odavde.“

„Ja... ne možete to da uradite. Ko će da me zameni?“

„To sam već sredila“, rekla mu je Lara.

Ručak se primakao kraju. Hju Tompson, novinar iz časopisa *Forčun*, bio je napet čovek intelektualnog izgleda i prodornih, smeđih očiju iza naočara s crnim debelim okvirima.

„Ručak je bio sjajan“, rekao je. „Sva moja omiljena jela. Hvala vam.“

„Drago mi je da vam se svidelo.“

„Nije trebalo da se toliko trudite zbog mene.“

„Nije bilo teško“, nasmešila se Lara. „Otac mi je uvek govorio da najkraći put do srca muškarca vodi preko stomaka.“

„Želeli ste da dođete do mog srca pre nego što počnemo intervju?“

Lara se nasmešila. „Upravo tako.“

„Kakve to probleme ima vaša kompanija?“

Osmeh joj je nestao s lica. „Molim?“

„Znate o čemu govorim. Ne možete da sakrivate takve stvari. Priča se da su delovi vaše kompanije na ivici propasti zbog obaveze naplata akcija visokog rizika. Zbog vašeg dosadašnjeg uticanja i smirivanja tržišta, *Kameron enterprajzis* je sigurno prilično precenjen.“

Lara se nasmejala. „O tome se priča? Verujte mi, gospodine Tompson, nije pametno slušati glupe glasine. Ovako ćemo da uradimo: poslaću vam kopiju svojih finansijskih izveštaja da to raščistimo. Je li to u redu?“

„U redu je. Usput, nisam video vašeg supruga na otvaranju novog hotela.“

Lara je uzdahnula. „Filip je stvarno želeo da bude tamo, ali je nažalost morao da ode na turneju.“

„Bio sam na jednom od njegovih nastupa pre otprilike tri godine. Sjajan je. U braku ste godinu dana, zar ne?“